
Krisztinavárosi Hírek

A KRISZTINAVÁROSI PLÉBÁNIA ÉS A KRISZTINA KÖR BARÁTI TÁRSASÁG LAPJA 74.SZÁM – 2015.SZEPTEMBER

Kedves Testvérem!

Egyházmegyénkben ősi szokás – praktikus okokból is –, hogy a papok helyezése általában augusztus 1-jével történik. Nyár elején igen gyakran felvetődik a kérdés: lesz-e mozgás, helyezés a mi plébániánkon, lesz-e továbbra is káplán nálunk? Vagy, főleg vidéki helyeken: kap-e még más plébániát feladatként plébánosunk, vagy őt elhelyezve, minket másik atyához rendelnek?

Augusztus elejével Bence atya érkezett hozzánk. (Bemutatkozását e számban olvashatod.) Én tizenegyedik évemet kezdem most veletek, a nyolcadik káplánnal. Az új kezdsé, alkalmazkodás mindenkitől energiát kíván. Többször hallottam már a kérdést: „Szükség van, miért van szükség erre?” Ezért úgy vélem, jó lesz, ha ezzel kapcsolatban néhány gondolatot megosztok veletek.

A helyezés egyértelműen a főpásztor joga és feladata. Mi, világi papok bizonyos feltételek mellett engedelmisséggel tartozunk a püspöknek ezen a területen. Ezért elsősorban most nem saját gondolataimat szeretném nektek elmondani. Balázs Béla – kaposvári püspök atya – papjainak írt füzete került a kezembe. Az idézeteket ebből veszem. „Az áthelyezési ügyeket a legkényesebb, legfontosabb feladataimhoz sorolom. Igyekszem azokat tőlem telhető legteljesebb odafigyeléssel és alapos imával előkészíteni. Kérem munkatársaimat, hogy jóindulatomat feltételezve ezt újból és újból magyarázzák el híveiknek is.” A helyezésekre szükség van. Nemcsak az aktív munkából távozók miatt, hanem azért is, mert: 1/ Mielőtt plébános lesz valaki, szüksége van arra, hogy több helyen szerezzon tapasztalatot. 2/ „Az élő egyházmegye nem szépen rendezett temető, ahol mindenkinek állandó helye van. [...] Gondoljunk inkább a bevetésre kész mentőkre, vagy az új meg új évfolyamot tanító, minden órájukra készülők tanárookra!” Vegyük komolyan a püspök atya további szavait is: A helyezés „nem kinyírás, leszámolás, vagy a hatalmasok szeszélye. A püspököt, mint apostolutódot, kötelezi a hívők, illetve a nem hívők szeretete is.”

Hogyan viselkedjünk a helyezésekkel kapcsolatban? Ami nagyon fontos: a hívőknek „nem tulajdonuk a papjuk.” Az elmenőket ezért engedjük el. Másrészt „az újonnan áthelyezett papok Isten ajándékai. Ne szomorítsuk meg a Szentlelket (Ef 4,30) azzal, hogy nem fogadjuk be őket.” Helyezés! Remélem, most már nem fenyegető pallosként gondolsz erre az eseményre. Mindenesetre kérlek, hogy gyakran imádkozzál továbbra is az elhelyezett, az idehelyezett és az itt maradó atyáért!

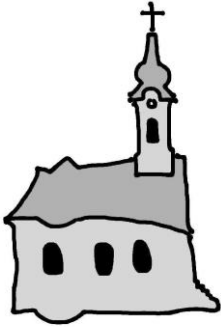
Szeretettel:

plébános

Zsinatolás után

Május 15-17-én Leányfalun ünnepélyes keretek között befejeztük a plébániai zsinatolásunkat. A helyszín kiválóan alkalmas volt erre az eseményre. A létszám 40-50 fő között változott, mert voltak, akik csak egy részén tudtak részt venni a teljes programnak.

Péntek este tulajdonképpen csak megérkeztünk, és ismerkedtünk a helyszínnel, a következő két nap programjával, illetve egymással. Szombaton voltak a szekcióülések munkacsoportonként. A kilenc munkacsoportot három szekcióba osztottuk be, ennél

fogva minden szekcióban 3-3 munkacsoport anyagát tárgyaltuk meg. A szekcióüléseknek nagyon jó hangulata volt, mindenki komoly felelősséget érzett azért, hogy a Záró dokumentum tervezete még jobbra csiszolódjék. Nagyon köszönjük mindenkinek az aktív részvételt! Vasárnap plenáris ülést tartottunk, ahol minden munkacsoport-vezető beszámolt a szekcióülésen elhangzottakról, az elfogadott módosításokról, illetve a függőben maradt kérdésekről, amelyeket a szekció javasolt a plenáris ülés elé terjeszteni szavazásra. A plenáris ülés nagyon fegyelmезetten végezte a munkáját. Az ülés végére kialakultak a Záró dokumentum érdemi fejezetei, az előszó, és később a záró szentmisén elhangzott gondolatok kivételével.

Ezután ún. végszavazás következett. Ennek az a lényege, hogy a plenáris ülés résztvevői minden munkacsoport anyagát (fejezetét) négy kategóriába sorolhatták:

A szavazás eredménye a következő lett:

	Zöld	Sárga	Piros	Szürke
1. Közösség	28	15	2	
2. Pasztoráció	22	21	2	
3. Misszió	19	25	1	
4. Karitás	35	8	2	
5. Liturgia	27	15	1	2
6. Ökumené	21	19	5	
7. Az információk áramlása	11	25	8	
8. Helyünk a közéletben	12	24	9	
9. Gazdasági kérdések	13	28	4	
Összesen:	188	180	34	2

Az egyes színek jelentése:

Zöld: Teljes mértékben elfogadom (jobb, mint 90%-os arányban);

Sárga: Lényegében elfogadom (90% - 75% közötti arányban);

Piros: Csak részben tudom elfogadni (75% - 35% arány között);

Szürke: Lényegében elutasítom: (Kisebb, mint 35% arányban tudom elfogadni).

Minden fejezetre mindenki e négy kategóriával szavazhatott, ezt követően összeszámoltuk, hogy melyik fejezet melyik kategóriából hány szavazatot kapott.

Az eredményből jól látszik, hogy a résztvevők tényleg megfogadták, amit kértünk tőlük, – nevezetesen azt, hogy ne minden fejezetet „jóindulatúan” a legjobbra pontozzák, hanem legyenek kritikusak (önkritikusak). A kapott szavazatok mindegyike szerepelni fog a Záró dokumentum végleges változatában.

Hogy konkrétan melyek voltak azok a javaslatok, amelyeket a jelenlevők a leginkább támogattak, erre nézve készítettünk még egy statisztikát. Minden megjelent résztvevő kapott ugyanis egy jeligével beadható szavazólapot, amelyen azt kértük, hogy jelölje meg fejezetenként (munkacsoportonként) azt a két javaslati pontot, amelyik neki a legjobban tetszik. A Záró dokumentumnak ugyanis összesen 169 olyan pontja van, amelyik valamilyen javaslatot terjeszt elő. Az egyes munkacsoportok különböző számú javaslatot adtak. A 2. fejezethez (Pasztoráció) összesen 33 javaslati pont tartozik, (ez a legtöbb), a 3. fejezethez (Misszió) pedig csak 7, (ez a legkevesebb). Nyilvánvaló, hogy ha 33 javaslatból kell a két legjobban tetszőt kiválasztani, ott az egyes javaslatoknak sokkal kisebb az esélye, mint ha csak 7 pontból kell a kettőt kiválasztani.

Melyek voltak akkor a legjobban tetsző, ún. „sztár” javaslatok? Ebben a kérdésben eléggé nehéz volt a rangsorolás. Speciális súlyozást kellett alkalmazni, amelyek kiküszöböli az előbb vázolt esély-egyenlőtlenséget.

Összesen 40 (értékelhető) szavazólapot kaptunk vissza. A 169 javaslati pontból 146 pont volt olyan, amelyik a szavazólapokon úgy köszönt vissza, hogy azt valaki, (vagy többen is) a két legjobb javaslati pontnak minősítették. Ez azt jelzi, hogy eléggé nagy %-ban fontos dolgokat hoztak elő javaslatként a munkacsoportok.

A speciális súlyozás eredményeként a leginkább tetsző javaslati pontok a következők voltak: (zárójelben súlyozás eredményeként kapott súlyszám áll).

141: A szentírási szövegek jobb minőségű felolvasásáért és a sekrestyében szolgálatot teljesítők tehermentesítésére javasoljuk egy lektori hálózat kiépítését. (233)

47: A személyesség növelése nagyon fontos a pasztorációban, hogy az emberek a Plébániát ne intézménynek lássák elsősorban, hanem közösségnek, ahol mód van személyes kapcsolatok megtapasztalására, megélésére. Ehhez fokozott nyitottság szükséges mind lelkipásztoraink, mind a hívek részéről. (188)

152: Meg kell oldani a visszhangmentes, tiszta, kellően erős hangú hangosítást a templomban. Célszerűen olyan eszközparkot kell választani, ami – remélhetőleg kis többletköltséggel – lehetővé teszi több, akár 8-10 beszélő hangosítását is. Figyelembe kell venni az egyéb sajátos igényeket is, mint például a gitáros misék hangszereinek illetve az énekeseknek az esetleg egyenként eltérő hangosítási szükségességét. (164)

266: A kérdőíves felmérésre tekintettel nyílt rendezvény keretében foglalkoznunk kellene egyházi megnyilvánulást igénylő kérdésekkel. Például: az élet, és a család védelme, személyi méltóság, nevelés szabadsága, stb. (164)

Hogyan tovább krisztinások?

Nyilvánvaló, hogy az összes fontos javaslat végrehajtásába nem lehet egyszerre belevágni. Mindennek vannak anyagi, tárgyi, és főleg személyi feltételei.

Az előbb vázolt szavazás eredménye azonban máris kijelölhet nekünk négy fontos irányt, hiszen a Leányfalun ülésező aktív mag értékítéletéről szól.

Szükséges lesz még a Záró dokumentum további értékelésére is. Például fontossági sorrendet is megadtunk az egyes javaslati pontokhoz, valamint kereszthivatkozásokat is. Amikor az egyik munkacsoport valamely javaslata összefügg egy vagy több másik munkacsoport javaslatával, megállapításával, és a fontossági sorrend is közel azonos, ez azt jelzi, hogy a fölvetett javaslat több szempont alapján is fontosnak mondható. – Egyezőval van még kiértékelni való a Záró dokumentumban.

A Záró dokumentum végleges változata most van szerkesztés alatt. Át kell vezetni benne az összes módosítást, amit Leányfalun megszavaztunk. Előszó, zárszó kell hozzá. A végleges anyagot szeptember közepére szeretnénk elkészíteni.

Szeptember 21-én a Krisztinavárosi esték sorozatában a zsinatolásunk, és annak eredményei lesz a téma. Mindenkit szeretettel várunk, akit csak érdekel, hogyan alakul a jövőnk, és ebben milyen szerepet kap a Plébániánk közösségének 3 éves munkája, amit a zsinatolásba fektettünk. Utólag is köszönet jár mindenkinek, akik a Leányfalui program szervezésében és lebonyolításában közreműködtek.

Forián Szabó Péter

Mária segít minden időben Jézust követnünk

Ha hó nem is esett idén Havas Boldogasszonykor, egy kis áldás érkezett jégeső formájában. Az espereskerületi szentmisén Forgács Alajos kelenföldi plébános, helyettes esperes mondott szentbeszédet. Megemlékezett arról, hogy Szederkényi Károly esperes éppen minden Havas Boldogasszony-templom őseben, a római Santa Maria Maggiore-templomban imádkozott aznap miértünk.

Ezután fel is idézte a Szűz Máriáról elnevezett legnagyobb római katolikus templom keletkezésének történetét. A legenda szerint Libériusz pápát álmában felszólította a Madonna, hogy építtessen templomot azon a helyen, ahol a következő, augusztusi nap reggelén friss hótakarót talál. Másnap valóban hó fedte az Esquilinus-dombnak egy részét és a legenda szerint a pápa abba rajzolta botjával a bazilika tervét.

A templom Istennek lefoglalt terület – mutatott rá a helyettes esperes a jelenet tágabb értelmezésére is. Lojzi atya beszélt arról is, hogy miként tudatta Szent Mihály arkangyal a pestisjárvány végét, azt is mondvá: Mária segít minden időben.

Máriát tiszteljük testi anyasága miatt is, de ennél sokkal fontosabb, hogy amiatt tiszteljük, miként követte Istent, hogyan hallgatta meg őt – mondta a helyettes esperes. Hiszen az anyaságban nem tudjuk követni, de Isten követésében nagyon jó példánk lehet a Szűzanya. Különösen az állapotbeli kötelességek teljesítése sokkal könnyebb így – hívta fel a figyelmet Lojzi atya, hozzátéve: szánjunk minőségi időt a körülöttünk lévőkre, törődjünk egymással.

Isten semmi rendkívülit nem akar tőlünk, csak hogy a hétköznapi perceiben ugyanúgy mellette álljunk, ahogy Mária mindig ott állt Jézus mellett – hangsúlyozta a szentbeszéd végén.

Kövessük hát Máriát minden időben!

Agonás Szonja

II saluto – köszöntés

Buon giorno tutti! Most kivételesen nem a római Santa Maria Maggiore bazilikánál vagyunk, hanem itthon a Krisztinavárosi templomnál. Ami a két templomban közös: mindkettőt nagyon megszerettem. Lakatos Bence a nevem, és mint új káplán írom most ezeket a bemutatkozó sorokat a Krisztinavárosi Hírekbe.

Nem ismeretlen számomra ez a környék. Édesanyám a szomszéd plébánia – Városmajori Jézus szíve – területén lakik, így sokat sétáltam errefelé, és mint „budai gyerek”

otthonosan mozgok ezen a vidéken is. Van egy fiútestvérem, aki egy évvel idősebb, mint én, ő szőlész-borász, én pedig az Úr szőlőjében munkálkodom. Szerencsére mindkettőnk munkája és szolgálata egyben a hobbynk is. Vegyük példának a prédikációt! Nagyon szeretek a beszéd készületekor belemélyedni egy-egy érdekes Szentírás szövegbe. Szeretem megízlelgetni a szavakat, és ezek alapján beleképzelni magam egy-egy evangéliumi helyzetbe. Ezután, hogy jó „zamata” legyen a homíliának, hozzá nézegetek a történelemből példákat, más kultúrák szokásait felelevenítem.

Egyszóval: szeretek beszélni az Evangéliumról. Szeretek foglalkozni gyerekekkel, szeretek velük együtt nevetni, és szeretem a hitünket vidáman átadni az ifi korosztálynak. Ugyanakkor nem csak a munkával kapcsolatban van hobbnym. Kedvenc időtöltésem, hogy sétálok a plébániához tartozó területen, hogy megismerjem az utcákat, a boltokat. Szeretek filmet nézni, főleg a régebbieket szeretem, például Alain Delon főszerepléseit, Columbo sorozatot, a Fotó Hábert, a Sörgyári Capriccio-t, Alfred Hitchcock filmeket, és még sorolhatnám... Nem csak a filmekből, hanem a tárgyakból is szeretem a régebbieket. Sokkal inkább megbízhatónak tartom a kézzel használt dolgokat, mint az elektronikusokat. Szeretem a növényeket, igyekszem majd bekapcsolódni a kert szépítésébe.

A fiatal papok közé tartozom, mondhatni „gyerek pap”, mert a szentelésem 2014.június 14-én volt. Szentelési jelmondataim: „A Te szolgádat az öröm olajával fölkentéd.” (Prefáció részlet Urunk megkeresztelkedésének ünnepéből); ill. „Letöröl szemükről minden könnyet” (Jel. 21,4). Mindkét jelmondat nagyon közel áll hozzám, úgy érzem, hogy a vigaszt – letörölni az emberek szeméről a bánat könnyeket – az Isten kegyelmén keresztül mindenkihez el kell vinnem, még akkor is, ha nincs hozzá kedvem, még akkor is, ha éppen fáradt vagyok. Ehhez ad erőt nekem a másik jelmondat, hogy az összes rám váró feladatot igyekezzem örömmel végezni, ill. az Istenhez vezető „kitörő örömet” (Iz 9,2) adjam tovább. Újmisés papi évemet a Terézvárosi Avilai Nagy Szent Teréz plébánián töltöttem, ahol sok tapasztalatot szereztem, és ahol először tapasztaltam meg papként, milyen egy pap mindennapi élete. Egy év után bíboros atya döntése alapján, ide költöztem hozzátok, hogy köztetek végezzem a lelkipásztori szolgálatot.

Még nagyon frissek az első élmények, amiket itt tapasztaltam ezen a plébánián: a búcsú ünnepei, a vasárnapok, a közös zsolozsmázások, a litániák, az elsöpéntekes beteglátogatások, az elsőáldozás hittantábor, a nővéreknél való misézések és gyóntatások.

Imádkoztatok értem, hogy mindig hiteles és boldog pap tudjak köztetek lenni!

Krisztinavárosi áldással: Bence atya

Lezárása felé közeledik a megszentelt élet éve

A 2015-ös esztendőt, pontosabban a 2014. november 30. és 2016. február 2. közötti időszakot Ferenc pápa a megszentelt élet évének nyilvánította, hogy kicsit fókuszba kerüljön a szerzetesség és az Istennek szentelt élet más formái.

Szentatyánknak egyrészt az volt a célja ezzel, hogy a szerzetesrendek és az apostoli élet társaságai belsőleg megújuljanak, másrészt azt szerette volna elérni, hogy egyházon belül és kívül az emberek a szerzetességet valós, ma is választható életútnak tekinték. Egyik sem olyan cél, amelyről – főleg rövidtávon – ki lehet mutatni, hogy megvalósult-e vagy nem, de

bizonyos, hogy mindkét területen pezsdítően hatott a tematikus esztendő.

A megszentelt élet évének koordinálására létrejött egy rendek közötti csapat – az itt kialakult kapcsolatok biztosan nem fognak a múlt ködébe veszni az év lezárulása után sem. Aztán sokan és sokféleképpen átgondolták, hogy kik azok a szerzetesek, akik hatottak életükre, hitükre, és akár a nagyközönséggel is megosztották ezt. Biztos, hogy ez is az egyház közösségének épülésére szolgál. Most egy kicsit arra szeretném biztatni az olvasót, hogy gondolja át, az ő életében kik voltak azok a szerzetesek, akik utat mutattak neki, akiknek köszönhetően mélyült az istenhite vagy bekapcsolódott valamilyen szolgálatba. Adjunk értük hálát, akár élnek, akár már meghaltak! És gondoljuk át, hogyan vélekedünk a szerzetességről: ha azt halljuk, hogy ma egy fiatal – vagy kevésbé fiatal – úgy dönt, hogy szerzetes lesz, örülünk neki, vagy azt gondoljuk, hogy bolond? Kérjük a Jóistent, hogy egyre inkább felfogjuk a szerzetesség értelmét, a Krisztusnak való lefoglaltság szépségét!

Mi, itt a krisztinavárosi plébánián igen szerencsések vagyunk, mert van egy „saját” szerzetesrendünk, a területünkön székelő Szociális Missziótársulat képében és van egy „saját” szerzetesünk Bódis M. Madeleine nővér személyében, aki oroszlanrészt vállal ma is templomunk rendben-tisztaságban tartásában és szépítésében. Imádkozzunk értük különösen, és velük együtt valamennyi szerzetesért, megszentelt életet élő testvérünkért, hogy sajátos életállapotukban tudják szolgálni Istent és embertársaikat!

Agonás Szonja

Plébániai zárándoklat

Északkelet-Magyarországra

A borongós kora reggeli órában, június 23-án esernyőkkel felszerelve, de Havas Boldogasszony oltalmában bizakodva, vidám társaság töltötte meg Várhegyi Laci autóbuszát. Mihály atya csak ekkor árulta el az utazás célját: először az edelényi kastélyt fogjuk megtekinteni, majd a 15 km-re fekvő Kazincbarcikára megyünk, ahol Andrásfalvy János szalézi atya fogja ismertetni velünk a szaléziak ottani tevékenységét. Ez a látogatás összefügg Don Bosco közelgő 200-dik születésnapjával (2015 augusztus 16). Mondanom sem kell, hogy az illetékes szülőknek ez igen örömteli meglepetés volt.

Az időjárás kegyes volt hozzánk, mert mindég csak addig esett az eső, amíg a buszban voltunk.

Edelény kis város a Sajó egyik mellékfolyója, a Bódva folyó partján. A városka büszkesége a XVIII. sz-d-i gyönyörűen restaurált barokk kastély a Bódva és holtágai által körülölelve. Építtetője a francia származású L' Hullier volt 1716-ban, aki 1686-ban a Budát felszabadító összevont európai hadsereggel került ide, úgy mint sok mai magyar család ősei. A kastély fénykorát Mária Terézia alatt élte (1740-80). Ekkor élt itt a szépséges Forgách Ludmilla és első férje Desewffy Ferenc, akitől „Ferus” nevű fia született, majd megözvegyülve gróf Eszterházy István felesége lett. Ebben az időben fényűző élet folyt a kastélyban. A kastély termeinek falfestményeit a kor egyik legismertebb festőjére, Lieb Ferencre bízta. Maga Ferus is kedvelte a festést és sokat tanult Liebtől. A kastély belsejében a festett szobák mellett gyönyörű kápolnát találunk Ferus síremlékével és oratóriummal, amelyet a kommunizmus ideje alatt befalaztak és csak 2010-ben restauráltak. Ludmilla igen becsvágyó asszony lehetett, így nyilván férje kapcsolatai alapján sikerült elérnie, hogy a birodalom e távoli pontjáról 1775-ben Bécsben elnyerte Mária Terézia kezéből a „Csillagkeresztés dáma” kitüntetést. Ezt olyan nemes hölgy kaphatta meg, aki vallásos és jótékony adakozó. Ő Edelényben árvaházat alapított.

Desewffy Ferus jó gazdája lett a kastélynak, de miután örököse nem volt, a kastélyt 1830-ban a Coburg család vette meg. Ők nem éltek itt, bérbe adták. A fénykort a 6 csodálatos cserépkályha és Lieb immár régi pompájukban tündöklő falfestményei őrzik.

A kastély 1928-ban állami kézbe került, és attól kezdve egészen 1980-ig enyhén szólva nem rendeltetésszerűen használták. A restaurálást hosszú évek kutatómunkája előzte meg, és kb. 2010-ben fejeződött be.

Pompás ebéd után keltünk útra a közel fekvő Kazincbarcikára a Sajó völgyében. Buszunk a Don Bosco Szakmunkásképző és Szakközépiskola előtt állt meg, ahol János atya már várt minket. Ez az iskola az ország legnagyobb, katolikus szerzetesek kezelésében lévő szakmunkásképző. Hatalmas modern épületegyüttes. Állami támogatással sikerült kibővíteni, napkollektorokat telepíteni. Szépen rendben tartott osztálytermek, műhelyek várják a tanulókat. Láttuk a modern gépekkel felszerelt szalézi nyomdát. Az épületben helyet kap egy rendház-rész is, ahol az atyák laknak.

Az alábbi szakmákat sajátíthatják el a fiatalok: kőműves, hegesztő, víz-gázszerelő, nyomdász, szobafestő, pék, fodrász, varrónő stb. A fiatalok nagyobb része roma Barcikáról és a környező falvakból. Jelenleg Kazincbarcikán hat szalézi szerzetes dolgozik, feladataik: két templomból álló plébánia ellátása Barcikán, ezen kívül hét Sajó menti falu (filia) ellátása (szentmisék, esküvő,keresztelő, temetés stb.)

A rend Kazincbarcikán két iskolát működtet: – egy szalézi gimnáziumot, ahol jó tanuló, egyetemekre készülő fiatalság van. Ez állami iskola volt, és csupán három éve

került a szaléziak kezelésébe Ternyák Csaba egri érsek javaslata alapján. Eszerint az iskola igencsak missziós területnek számít, de a tanulók fogékonyak és lelkesek.

A másik iskola a már említett Don Bosco Szakmunkásképző és Szakközépiskola. Itt az atyák az élet nehezebb, problematikusabb oldalával találkoznak, de Don Bosco megelőző, szerető nevelési módszerével tudnak előrejutni. Hiszen Don Bosco jelszava: "Da mihi animas, cetera tolle!" (Uram, vegyél el tőlem mindent, csak lelkeket adj nekem!) Itt külön szalézi kollégium is működik a közelben kedvező anyagi feltételekkel olyan fiatalok részére, akik nem tudnak naponta hazamenni. Az atyák igyekeznek Don Bosco legfontosabb célkitűzését megvalósítani: lekötni a fiatalok szabadidejét vidám játékokkal, tartalmas szórakozással, Isten közös dicséretével.

Néhány szót hadd szóljak a szalézi rend magyarországi sorsáról. 1913-ban telepedtek le először Péليفöldszentkereszten. Onnét kezdtek terjeszkedni: Mezőnyárad, Esztergom-Tábor, Óbuda, Újpest, Balassagyarmat, Szombathely. 1950-ben az akkori rezsim teljesen feloszlatta, szétszórta őket. A rendszerváltás után a rend 1991-ben indította az első noviciátust Szombathelyen öt noviciussal. Közöttük volt János atya is 20 évesen. Akkor fejezte be a II. évet biológia-kémia tanár szakon. Ezt később be is fejezte, mellé felvéve a teológiát. 1999-ben szentelték pappá, és első szentmiséjét itt ünnepeltük a Krisztinavárosi Havas Boldogasszony templomban, hiszen itt nőtt fel, itt ministrált végig.

A rend felvirágzásában óriási szerepe volt Havasi József tartományfőnök atyának, aki nagy energiával fogott neki ennek az emberfeletti munkának.

Ma Magyarországon a szaléziak az alábbi helységekből dolgoznak:

Budapest:

Óbuda Szaléziánium, kétféle OKI képzés

Egyetemista kollégium, Péter-Pál általános iskola plébánia, rendház, színházépület

Szombathely:

plébánia, gimnázium, Don Bosco iskola

Kazincbarcika:

gimnázium és szakközépiskola

Nyergesújfalu:

Péليفöldszentkereszt: rendház, zárandokház

Fontos még elmondanom, hogy az üldöztetések idején megfogyatkozott, megöregedett rend miatt az itthoni létszám nagyon lecsökkent, ezért a római egyetemes rendfőnök döntése alapján egy lengyel, négy vietnami és öt indiai szalézi misszionárius jött Magyarországra. Többségük még tanulmányai kezdetén volt. Egy évig magyarul tanultak, majd elvégzik a teológiát, itt szentelik majd őket diakónussá és azután pappá.

Azzal a kéréssel zárom beszámolómat, hogy Ti, akik ezt olvassátok, küldjétek időnként egy-egy fohászt a Jó Istenhez a szaléziakért, hogy bőséges kegyelmével erősítse őket, és áldozatos munkájukban sok örömet leljenek.

Visszatérve eseménydús zárandoklatunkra: délután a szaléziak szép új Szent Család templomában Mihály atya, Zsolt atya, János atya koncelebrált szentmiséjén vett részt közösségünk, majd elbúcsúzva hazafelé indultunk észak felé. Bár nem volt napsütés, a Lázberci víztároló így is szépséges látvány volt az öt körülölelő hegyekkel. Itt Várhegyi Laci egy grandiózus hátrafelé tolatást volt kénytelen bemutatni, amiért nagy tapsot kapott, no meg az egész napi helytállásáért. Hazafelé a Bükk vadregényes északi oldalán jöttünk apró falvak között gyönyörű tájon – Szilvásvárad, Szarvaskő érintése után Egeren keresztül értük el az autópályát. Este 9 óra után fáradtan, de boldogan adtunk hálát a Jó Istenek, Havas Boldogasszonynak ezért a felejthetetlen, szép napért és plébánosunkért.

Andrásfalvy Andrásné

Cserkészvilág

Négyévente kerül megrendezésre a jamboree, az a világtalálkozó, ahová minden országból érkeznek cserkészek. 2007-ben két idősebb testvérem is eljutott Angliába, az ottani jamboree-ra. Mikor onnan hazatértek, már akkor tudtam, hogy egyszer én is el szeretnék jutni egy cserkész világtalálkozóra. Az csak külön meglepetés volt, hogy azt a jamboree-t, amire lehetőségem nyílt elmenni, Japánban rendezték meg. Még soha nem voltam ilyen távol otthonról, ráadásul ilyen hosszán sem: közel 25 napig tartott az utazás.

Eleinte nagyon elveszve éreztem magamat. Egy teljesen másik világba csöppentem, egy teljesen más kultúrával. Alig volt időm megszokni, mikor már el is kezdődött maga a jamboree. Egy mesterségesen kiépített, kétszer három kilométer nagyságú félszigeten gyűlt össze a világ

147 országából 33 ezer cserkész. Erre a kis szigetre ráfért az egész világ!

Egy idő után teljesen természetessé vált, hogy tangót tanulok argentinoktól, hogy a bangladesiek megtanítják a népi táncukat, és hogy a costa ricaiak fekete kávéval kínálnak.

Mind cserkészek voltunk, és ez egybe kötött minket, túl azon, hogy valaki csadort visel-e a cserkészing felett vagy sem. Azt hiszem sehol máshol nem találkoztam ennyi közvetlen emberrel.

Összességében nemcsak hatalmas élmény volt ez az utazás, hanem tapasztalat is.

Annyi mindent tanultam meg észrevétlenül: például egy perc alatt elaludni bármilyen testhelyzetben, hollandul köszönni és megtanulni tolerálni a többi kultúra különbségeit. Kommunikálni közös nyelv híján, meghallgatni mások véleményét ítékezés nélkül, megkenni egy szendvicset a vonaton állva, tömegben. Tartani magamat pontos időpontokhoz, egyiptomi siratót énekelni, egy percre hallgatni Hiroshima emlékére... Napenergiával kiskocsit hajtani, szentélyekbe lépés előtt megmosakodni és főleg szeretni azt a megszokottságot és otthonosságot, amit csak itthon érezhetek.

Felejthetetlen élmény volt, és nagy megtiszteltetés, hogy képviselhettem a magyarokat és a 148-as számú Krisztinavárosi Nagyboldogasszony cserkészcsoportot.

Tibély Orsolya

Az M1-en készült riport: <http://www.mediaklikk.hu/video/ma-este-2015-08-19-i-adas/>.

Cserkész tábor 2015: Gyros Frappéval? Jöhet bárhol!

Az idei évre a cserkész táborhely-adatbázis és a tavaszi bejárás hosszú évek után visszakormányozta az Őrségbe a 148-as Nagyboldogasszony Cserkészcsapat hajóját; az elmúlt években megszilárdult új rendszerben négy „turnusban” vertek sátrat Szatta határában cserkészeink, valamint nem is kevés krisztinás család. Noha a júniusi évzárón még 93 egyenruhás zsúfolódott be a bal templomhajóba, azt sejteni lehetett, hogy a csaknem 300 kilométeres messzeségben lévő táborba leginkább azok jönnek, akik kötelezettségeik miatt nem kell, hogy ingázzanak. Az idei keretmese egy tekervényes antik görög sztori volt kitalált (Zeusz, Poszeidón, Hádész) és még kitaláltabb (Gyros és Frappé, a bajkeverő szerelmespár) szereplőkkel, de egy poén erejéig a legproblematicusabb EU-tagország jelenét is megidéztek: mire visszajövünk, tán már nem is lesz Görögország...

Dexion isten bőrébe idén a babázó Eme-Máté duót helyettesítő Gertheis Panni és Várhegyi Orsi bűjt, és utólag kimondható, hogy a tábor javára vált az a kvázi verseny, ami a zuhanyácsolás és az első meleg étel elkészítése között kialakult az előtáborban.

Sajnos a második turnus (nagy- és középtábor) érkezésekor az előtáborosok közül két autónyi résztvevő haza kellett, hogy jöjjön, így az első néhány valódi tábornapon alapos és az adott körülményekhez is alkalmazkodó szervezőmunkát igényelt Kéri Zsófiéktól, hogy a konyhai, a táborrendes és az éjszakai őrfeladatok közül mindegyik el legyen látva, de a hétvége felé közeledve egyre nagyobb számban leérkező roverek (összesen két nagy sátornyian) tovább koptatták a korábbi években kialakult – vagy kialakított... – „léhűtő, iszákos” képet magukról a rájuk bízott munkák lelkiismeretes elvégzésével – ennyit hadd beszéljünk haza!

A vihar viszont sajnos nem kérdezte meg, mikor jöjjön, hogy a legrátermettebb cserkészekkel viaskodhasson egyet. Így július 8-án este gyakorlatilag mindenkit kiöntött sátrából az egész országot letaroló égszakadás, de fogjuk fel így: mire másra való a tábor, ha nem arra, hogy stramm, strapabíró, görög keretmeséről lévén szó „olimpikon” csemetéket kapjanak vissza tábor után a szülők és az iskolák?

A határ- és vitahelyzetek feloldása az idősebb fiatal cserkészek számára is jó életeredő táborra teszik a cserkész tábor, így tudunk végül sérelem nélkül lemondani a betervezett tűzijátékról a kiemelten gyűlékony fenyőerdő határában, és így fogja kiegyenesíteni a vezetést a keletkezett vitás pontok kérdőjeleit is a tábori fegyelemmel kapcsolatban a táborértékelőn.

Öröm volt megtapasztalni, hogy bár papjainknak nagyon messze volt idén az Őrség, a helyi plébános nagy szeretettel emlékszik vissza a „huszonevvel” ezelőtti őriszentpéteri táborunkra, amelyből idén többünket is viszontlátott, és azért áldassék az Úr neve, hogy végül sosem volt paphiányunk.

Tanulásként levonhatjuk, hogy egy térben távoli cserkész tábor nemcsak sokkal magasabb költségvetésű, a fesztiválidőszak derekán a gimnazista korosztály is nehezebben mobilizálható rá legalább pár napra. Igaz, a 14 év fölöttiek megszólításával kapcsolatban a Magyar Cserkészszövetség vezetése is még csak a tarkóját vakarja, a „pedagógiai programmal” vesződik épp. Tagadhatatlan viszont, hogy a természet szeretetére, okos és ügyes felhasználására ösztönzött gyerekeknek a cserkészeten keresztül van szinte egyedüli lehetőségük arra, hogy közösségben megismerjék az ország legszebb területeit – és saját határait is.

Bucsy Levente

Nyugdíjas séta

Júniusban a Vigadóban rendezett babakiállítás látogattuk meg gyér érdeklődés mellett. Mindössze hatan voltunk. Pedig itt nem játék-babákat mutattak be! Közel életnagyságú babák-babuk láthatók művészi kivitelben. Mindjárt a bejáratnál ott ült Lenke néni, aki mindenkit becsapott. Kiderült, nem élő személy, hanem „baba”. A kiállításon többek között láthatók voltak a különböző nemzeteket képviselő babák (például a tiroli jódlizó kisfiú), a parkban a nagypapa felügyeletével játszadozó, ugrókötelező gyermekek. De itt volt Agatha Christie amint írógépén írja műveit, Hans Castorpe, Harry Potter, Emily Bronte hősnői. Aranyos volt a durcás kislány, akinek még a könnyesepp is ott ült az arcán. Sok nemzetközi díjat nyert művész-babák között ott láthattuk Ferenc pápát is!

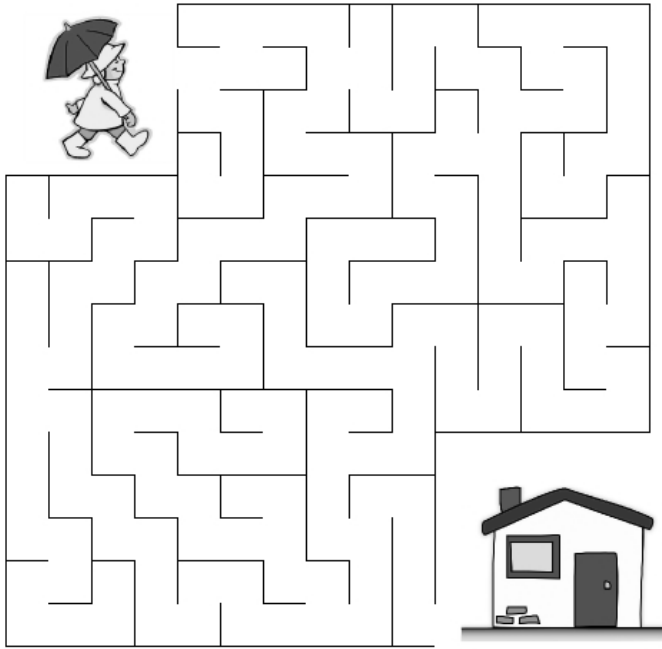
Júliusban szerettünk volna a bencésekhez látogatni a Szent Szabina templomba, Szent Benedek emléknapján, de ott egyetlen bencést sem találtunk volna, mind elmentek ünnepelni Tihanyba. Így meghirdettük a: „Mi a magyar? – miért érdemes magyarnak lenni?” kiállítás megtekintését a Várban. Előző nap volt a nagy vihar, úgy hogy a kánikula is megenyhült. Ennek ellenére teljes csőd, összesen 2 férfi jelent meg. Az egyikük kedvetlenül hazament. A másikkal felmentünk a Várba, ő megnézte a kiállítást egyedül, amíg én a bejáratnál vártam, jön-e valaki a megadott helyszínre. Végül nem jött senki sem, senkit nem érdekelt, miért jó magyarnak lenni. Pedig a kiállítás a Kosztolányi által legszebbnek tartott magyar szavakra fűzte fel a látnivalókat. Az ANYA címszó alatt az anyanyelv kapcsán a különböző nyelvjárások jellegzetességeit ismerteti. A GYÖNGY az irodalom gyöngyszemeit: az örömrre, fájdalomra írt 12 legszebbnek tartott magyar verset mutatja be. A SZŰZ a Kárpát-medence érintetlen természeti kincseivel, növényekkel, állatokkal, ásványokkal foglalkozik. Az ŐSZ a szüretből kiindulva a magyar gasztronómiát tárja elénk. A KARD a magyar vitézséget „a magyarok nyilaitól” a huszárságig mutatja be. A VÉR a hazáért, a szabadságért való küzdelmeinkről emlékezik meg, különösen az 1848-49 és az 1956-os forradalomról. A CSÓK az ihlet csókja, kiemelve az építészeti alkotásainkat (Pannonhalma, Fertőd, Opera, szecesszió, MŰPA). A SÍR a magyar múlt tudósait, feltalálóit mutatja be, 120 arckép tiszteleg előttük. A LÁNG a mai lángelméket, az úrkutatásban és egyéb tudományokban kiemelkedő tudósokat, és a jövőbeli zseniket, a diákolimpiák győzteseit mutatja be. A SZÍV a magyar sportsikereknek állít emléket, kiemelve az olimpiákon elért eredményeket. Mindezt képernyős tájékoztatókkal tarkítottan interaktív módon, mindent meg lehet érinteni, meghallgatni. Fárasztó kiállítás, egyszerre alig megemészthető, érdemes többször fölkeresni a Magyarok Házában (Szentháromság tér 6.) és egy-egy részletben elmerülni. 70 év felett ingyenesen látogatható.

Immár körülbelül 5 éve – előtte 2 évig Feri atya vezetésével – szervezem a sétákat. Sajnos öregsünk, ritkulnak soraink, az új nyugdíjasok nem kapcsolódnak be sétáinkba. Pedig még volnának terveim. A Mátyás templom értékeinek megtekintése, a Csontváry kiállítás, a Róth Miksa emlékmúzeum, a Magyar Sixtus Pesterzsébeten, s a közben adódó kiállítások. Sokan mondják, várják a beszámolóimat, szívesen olvassák. Mi lenne, ha nem csak olvasnák, de el is jönnének?

Varga Istvánné Sári

Őszi rejtvény

Esős őszi időben indul haza kis barátunk az iskolából. Segíts neki megtalálni a legrövidebb utat, hogy mihamarabb hazaérhessen!

Kedves Krisztinás Rejtvényfejtők!

Ez a rovat immár a negyedik éve indul el. Voltak rejtvények kisebbeknek, nagyobbaknak, amelyek főképp a megfejtők logikáját tették próbára. Idéntől már sajnos nem tudom vállalni a folytatást, így itt az ideje, hogy megköszönjem a lelkes rejtvényfejtők visszajelzéseit.

Új rovatvezetőt keresünk!

Feltételek a következők:

- negyedévente egy-két óra szabadidő
- időeltolódó-hajlam a gép előtt, kifejezetten rejtvénykeresési céllal
- a szerkesztőkkel való kapcsolat tartása

Amit biztosít a rovatvezetői poszt:

- előre látható és elkészíthető feladatot
- teret ad a kreativitásnak
- hálás szavakat a szerkesztőktől és megfejtőktől
- elégedett érzést a megjelenés napján

Jelentkezni lehet a szerkesztőségnél, ill. a divenyi.piroska@gmail.com címen.

Házunktája

Minden nemzetnek vannak szép, felemelő ünnepei. De ilyenkor, Szent István, államalapító királyunk ünnepén azt hiszem, sokunk nevében mondhatom, hálás vagyok a Jóistennek, hogy magyarnak szülehettem! Azt is boldogan állapítom meg, hogy egyre szebben ünnepelünk. Mindenki megtalálja a maga örömét: van, aki a forgatagot, látványosságot keresi, s van, aki emlékezéssel, történelmünk végig gondolásával ünnepel. Jó látni, mennyien szeretnének bejutni a parlamentbe, megnézni a Szent Koronát. Az ünnep legszebb része a szentmise és a Szent Jobb körmenet. Méltóságteljes és felemelő érzés kísérsni az ereklyét. Azt is jóleső öröm látni, hogy államfőnk és miniszterelnökünk végigjárják a körmenetet, (s még a kormány jó néhány tagja). Hány bizonytalan embernek adnak ezzel példát, erőt és bizalmat. Nekünk Krisztinás öreg-cserkészeknek volt még programunk estére is. 9 óraker a világ minden táján, ahol magyar cserkészek élnek, meggyullad az „Összetartozás tüze”. Ennek ünnepélyesebbé tételére Zelliger Erzsike és Garzó Gyula idén is összeállítottak számunkra egy kis műsort. Régi magyar népmesét, mondát, verseket olvastak föl, s közben egy-egy szép ének is elhangzott. Jó volt együtt lenni és gondolni a világ minden táján lévőkre! Biztosak voltunk abban, hogy Gyula a vizes fából is tud olyan tüzet rakni, hogy parázs is lesz, így a virslik pillanatok alatt megsülnek! Sajnos hiányérzetem azért volt; nem voltak ott Sárfalviék, s így a közös játék, a rejtvényfejtés nehezen – vagy egyáltalán nem – fejtődtek meg. Hiába, ennek Gyuri a mestere! Ezzel kapcsolatban lenne még mondandóm. A zsinatolós hétvégén a kvíz-játékban lenyűgözött bennünket; egyszerűen mindent tudott! Előző számunkban Csermák Judit írt beszámolót az ottani eseményekről, s meg is beszéltük, hogy nevesítjük a kiváló játékost! Akkor a számítógép ördöge (van ilyen, ha én ülök a gép elé...) természetesen a név nélküli változatot másolta be. Kedves Gyuri, kérlek, nézd ezt el nekünk; sajnos a gép nem érti, hogy mennyire értékeljük imponáló tudásod! Köszönjük lelkes részvételedet!

Még egy elmaradt dolog, s bizony ebben is én vagyok a ludas. Az előző számban tényleg komoly helyhiány volt, (no meg egy kis fejetlenség), s így maradt ki egy fontos dolog. Szerencsére Mihály atya figyel! Ápr. 25-én egy szép alkalmat kaptunk imádságos együttlétre. Kevesen jutunk el végigjárni az El Caminót. Messze van, anyagilag is kevesen engedhetik meg maguknak. Van, akinek a Mária-út is hosszú, időben és kilométerben egyaránt. Bőjte Csaba atya kitalálta nekünk „A Fehér Szív Útját”, ami zarándokút a nagyváros szívében, a bűnbánat és a megtisztulás zarándokútja. Ugyanezzel a címmel jelent meg Csaba testvérnek a könyve, az állomásokra ajánlott elmélkedésekkel. A zarándokutat pálos és ferences atyák segítik. A Sziklatemplomból indulva, a Gellérthegyen át, a pesti Ferences templomig egy 15 állomásból álló elmélkedős, imádságos utat járhatunk. Bárki bármikor végigmehet ezen egyedül is. Csak egy szabad délelőtt, vagy délután kell hozzá. Az állomások fehér nyíllal meg vannak jelölve az úton, a földön.

Mi Krisztinások ápr. 25-én 10 óraker indultunk neki. Pontosabban 10-kor találkoztunk a Sziklatemplom előtt. Először szentmisén vettünk részt a Sziklatemplomban (Mihály és Zsolt atya celebrálta) s utána 2 csoportban – fiatalok-idősebbek – végigimádkoztunk a 15 állomást. Gyönyörű időnk volt, hiába húzódtam a fák árnyékába, estére bizony piroslott az arcom, olyan hétágra sütött a nap végig. 1978 óta élek a kerületben, sokat sétáltunk a környéken, de a Gellért hegynek ez az oldala valahogyan kimaradt. 1-1 állomás között arra is maradt idő, hogy csodáljuk gyönyörű fővárosunk panorámáját ilyen szokatlan szögből. A Szent Gellért szobornál találkoztunk össze ismét

az ifjúsággal, majd együtt lementünk a Tabáni Kereszthez, ott egy imával fejeztük be a zarándoklatot. 40-45-en biztosan voltunk. Jó volt együtt lenni, imádkozni!

S akkor nézzük a közelmúltat, s a jelent. Már az időre sem foghatjuk erőtlenségünket, hiszen a negyedik, s egyben a legkegyetlenebb és leghosszabb kánikulát is túléltek. Az ezt követő hatalmas viharból sem a legrettenetesebb adagot kaptuk! Hát egy kicsit úsztunk, a villamosok és buszok megtalálásához is kellett némi cserkész furfang, mert terelték őket rendszeren csendesebb vizekre. Én a „sűrűjét” az ablakomból néztem: félelmetesen szép látvány volt! Normális időben az erkélyemről simán lehet látni a tornyokat, s a Tóth Árpád sétányt. Hétfő délután mindez eltűnt az eső-függönyben. Aztán a facebookon láttam este a rémtörténeteket, megértettem miért az a folyamatos szíreñaszó a szomszédos tűzoltó állomásról... Másnap azért el tudtam menni a Ferences templomba (pesti). Pár nappal előtte kaptam Józsa Judittól meghívót legújabb kiállítására, melynek megnyitó ünnepségét a Ferences templomban tartották. Jogos volt a nagyobb tér elkérése, hiszen így is sokan álltak a padok mellett és a mellék-oltároknál. Úgy gondolom, az igazi ok mégis a „hely szellemében” keresendő. Csodálatos gondolat volt Isten házában, egy ferences atya áldásával, s közös imával indítani egy ilyen kiállítást. Jókai Anna, a Nemzet Művésze mondta a nyitó beszédet, a tőle megszokott okos, kedves, színes szavakkal. Ő mindig megtalálja a helyes arányokat. Nem volt hosszú beszéd, de benne volt a művek ismertetésén át, mai aktuális, nehéz helyzetünk is. Egy gondolatát hadd idézzem röviden: „...kellenek a művészi alkotások, különösen ilyen nehéz időkben, cölöpöket verünk velük jó mélyre, hogy legyen mibe kapaszkodni...”. Császár Angéla elmondott egy Reményik verset, Kovács Nóri énekelt gyönyörű erőteljes, csengő hangján, régi stílusú, az erre jellemző, hajlításokkal bőségesen díszített, erdélyi népdalokat. Sőt egy új kompozíciót is bemutatott a közeledő Szt. István ünnep tiszteletére. Az ima és áldás után átmentünk a Galériába, s közösen csodáltuk az alkotásokat. Mélységesen ajánlom mindenkinek, hogy nézzék meg ezt a csodálatos kiállítást! Nincs messze, a ferences templommal szinte egy vonalban a Városház utcában (az Ecclesia mellett), Józsa Judit galériájában. Vasárnaponként de. 11-kor, s du. 4 órakor személyes tárlatvezetést tart a művész. A kiállítás okt. 18-ig lesz nyitva.

Milyen igaza van a művésznőnek: kell a művészet, a szépség az embereknek, hogyan lehetne másképp elviselni azt a rengeteg szörnyűséget, amivel nap-mint nap találkozunk. Sokakkal beszélgettem, mi az, amit mi tehetünk ebben a helyzetben? Amiben teljesen egyetértettünk: erősíteni családi, baráti, közösségi kapcsolatainkat. Gyermekeinknek, unokáinknak fáradhatatlanul mondani-tanítani hagyományainkat, tölteni beléjük az ismereteket. Mutatni, magyarázni értékeinket. Séta egy-egy megfelelő városrészben, - nekünk ráadásul könnyű is, hiszen itt a környékünkön szinte minden házon emléktábla van -, s könnyen kerekíthetünk eköré történelem, irodalom és művészettörténet órát. Nem tudom, nem ismerem egészen pontosan? Együtt megkeressük este – s nem bánom, erre még az internet is használható – így még többet tudunk foglalkozni kulturális örökségünkkel, s értékes olvasnivalót is ad a nebuló kezébe!

Környezetvédelem; mélyen megbotránkozunk a migránsok által otthagytott szeméthalmokon? Mentem én a pesti Dunaparton, a szállodák mellett, s gázoltam a szemétkben reggel 9-kor. S arra akkor még nem jártak a migránsok! Ezt is vegyük észre és minden alkalmat megragadva tanítsuk gyerekeinket. Bizony sokszor kell elmondani, de előbb-utóbb eredményt hoz. S a legfontosabbat hagytam utoljára: együtt imádkozni a családban, közösségekben, s teremtsünk hozzá még külön alkalmakat, hogy ezek a

szerencsétlen vándorok visszatérjenek hazájukba. Nem lesz egyszerű, ki tudja mi mindent ígértek nekik, aminek hatására ennyien egyszerre nekiindultak. Egyelőre Németország felé mennek (egyre többen), s ezzel is nehezen boldogulunk. Az lesz az igazi probléma, amikor már visszafelé tuszkolják őket! S azt is meg kell majd emberségesen oldanunk. Készüljünk, Ferenc pápánk meghirdette az irgalmasság rendkívüli szent évét 2016-ra!

Nyár végére cserkéseink nagy aktivitást mutatnak a szentségek felvétele terén. Ezen belül is a házasság szentsége lett igen népszerű. A sort Tibély Anna nyitotta, aki Nagyboldogasszonykor mondta ki a boldogító igent Gáll Domonkosnak nagy tömeg előtt a tabáni templomban. Augusztus 29-én a Pasaréti Pádai Szent Antal templomban Boldvai Máté és Pethes Laura esküdnek örök hűséget egymásnak Bertalan testvér jelenlétében.... Szeptember 12-én Pintz Klára és Lénart Gábor kötelezi el magát egymás iránt és szeptember 19-én pedig Bérczi András és Kubina Lilla házasodnak össze. Mindannyiunknak sok-sok boldogságot kívánunk!

Idén megint búcsúznak. Mint már tudjuk, Zsolt atya a Kelenföldi Szt. Gellért plébániára került, szept.13-án a fél 12-es szentmisén köszönünk el tőle. Lakatos Bence atya vette át feladatait, nagyon sok szeretettel köszöntjük!

H.Végyvári Ágota

Gólyahírek

Két nyári BABA hírünk van régi ministráns-cserkész körökből: Bendiner Briginek és Pápay Gergelynek Emma lányuk után fiúk született. Levente június 10-én látta meg a napvilágot.

Farkas Andinak és Németvölgyi Norbertnek megszületett harmadik gyermeke, Olivér július 20-án. Testvéreik, Donát és Linda, apa és anya mind boldogok...

Nyíri-Szabó Eszter

HÍVOGATÓ – 1

Szeptember	9 óra elsődözők beöltözése
13. vasárnap	½ 12 óra Zsolt atya elbúcsúztatása
19. szombat	este Nyitott templomok éjszakája
21. hétfő	este ½ 8-kor „Krisztinavárosi esték”
24. csütörtök	du. 3 óra nyugdíjas délután
26. szombat	este 6 óra: Szentírás ünnepélyes kihelyezése
27. vasárnap	Szentírás vasárnap
Október minden napján du. ¾ 6 órakor szentolvasót imádkozunk.	
1. csütörtök	felnőtt hitoktatás kezdete
8. csütörtök	de. nyugdíjas séta
8-10	csere-bere akció – részleteket külön hirdetjük
18. vasárnap	Missziós vasárnap és gyűjtés szentmisék végén
	½ 12 órai szentmisén bérmálkozókat megerősítése
19. hétfő	este ½ 8-kor „Krisztinavárosi esték”
22. csütörtök	du. 3 óra nyugdíjas délután
23-24	zarándoklat Bacsfa-Szentantatra (részletek hírlevelünkben)

HÍVOGATÓ – 2

November	
2. hétfő	Halottak napja. Este halottak esti ájtatosság.
12. csütörtök	de. nyugdíjas séta
14. szombat	esti szentmise Ministráns találkozó
15. vasárnap	9 órai szentmisén elsőáldozás
16. hétfő	este ½ 8-kor „Krisztinavárosi esték”
21. szombat	esti szentmise Ágoston L. atya halálának 10. évfordulóján.
22. vasárnap	Krisztus Király ünnepe
	Országos karitás gyűjtés a szentmisék végén
	½ 12-es szentmise: Megszentelt Élet Évének bezárása
26. csütörtök	du. 3 óra nyugdíjas délután
28. szombat	de. adventi koszorú-kötés a cserkészekkel
	½ 7 óra mise keretében 1. gyertyagyújtás, koszorúk áldása
	mise után a „Szállást keres a szentcsalád” képek indítása
29. vasárnap	minden szentmise keretében koszorúk megáldása
	Jótekonysági vásár a templom melletti téren
Advent hétköznapjain reggel ½ 7-kor „roráte”. 8-kor nem lesz szentmise	
December	
4-6	Tartós élelmiszer-gyűjtés a rászorulóknak részére
5. szombat	esti szentmise elején 2. gyertyagyújtás
6. vasárnap	a Mikulás a 9 órai szentmisére érkezik templomunkba
8. kedd	Szeplőtelen Fogantatás ünnepe
	6 órakor liturgia a téren levő szobornál
10. csütörtök	de. nyugdíjas séta
12. szombat	esti szentmise elején 3. gyertyagyújtás
13. vasárnap	½ 12-es szentmise: Irgalmasság szentévének megnyitása
19. szombat	du. ½ 4 óra nyugdíjas délután (adventi lelki készüllet)
	17.30-kor bűnbánati liturgia, esti mise elején 4. gyertyagyújtás
23. szerda	du. ½ 4 óra nyugdíjas karácsony
24. csütörtök	du. 4 órakor misztérium-játék a templomban
	éjjel ¾ 12-kor jászolba helyezés, a „Szállást keres a szentcsalád” képek visszaérkezése
27. vasárnap	Szentcsalád ünnepe, az ez évben jubiláló (10, 20, 25, stb. év) házaspárokat közös hálaadásra várjuk az esti szentmisére.
28. hétfő	a lelki adoptáció befejezése az esti ½ 7 órai szentmisén.
31. csütörtök	az esti szentmise után év végi beszámoló és hálaadás.

Szerkesztőségünk címe: H. Végvári Ágota
1016 Budapest Mészáros u. 12. Tel: 375-1622